

[Udenrigsministeren]

vi ikke svigte nu, hvor Afrika i højere grad end nogen sinde tidligere har behov for støtte.

EF kan agere på en lang række områder, men vi må også selv agere med vores bilaterale bistandsindsats og i de relevante multilaterale organisations styrende organer.

Udsigterne til, at det i løbet af de nærmeste år vil kunne lykkes at øge den internationale bistand til Afrika, er formentlig begrænsede. Dels er bistandsbevillingerne generelt under pres i donorlandene, dels er der allerede sket en betydelig stigning i bistanden til Afrika i de seneste år.

Der er også store problemer med at udnytte bistanden i mange afrikanske lande. Ikke fordi behovene ikke er der, men ganske enkelt fordi infrastrukturen er for svag og først skal til at opbygges. De samme problemer går igen, når det drejer sig om korruption og kontrol med, hvordan man anvender bistandsmidlerne.

Den ofte svigtende kontrol kan jo ikke undgå at give problemer i forhold til donorerne – det kender vi også fra diskussioner herhjemme – men i den forbindelse må vi nok erkende, at der er grænser for, hvor meget vi selv kan ofre på kontrolforanstaltninger inden for rammerne af en rimelig costbenefitbetragtning.

Selv om den samlede internationale bistand til Afrika således næppe øges, er jeg overbevist om, at en mere fokuseret indsats og en samlet udnyttelse af de forskellige instrumenter, der står til rådighed på handels-, bistands- og gældsområdet, vil kunne resultere i en ganske markant kvalitativ forbedring af den samlede indsats.

Det er ikke mindst det, der gør, at jeg gerne vil slutte mit indlæg med en vis optimisme, for Afrikas problemer er enorme, men udviklingen de seneste år tyder klart på en større vilje i landene selv til at angribe problemerne. Den vilje – ønsket om økonomiske og politiske reformer – har vi en pligt til at støtte, og vi har mulighed for at gøre det.

Afrika har stærke kulturtraditioner at bygge på, og vi må hjælpe de afrikanske lande med at vende udviklingen. Det sker ikke fra den ene dag til den anden, men det afgørende er, at det sker.

Forhandling

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne indlede med at takke – ikke bare, som man gør det traditionelt, men virkelig af hjertet – udenrigsministeren for en, synes jeg, meget fin og meget grundig besvarelse af forespørgslen. Jeg var specielt glad for udenrigsministerens afsluttende bemærkninger om håbet for Afrika.

Jeg synes, udenrigsministerens redegørelse bar præg af det, som jeg også selv fornemmer, når det drejer sig om Afrika, nemlig det utrolig brogede billede: elendighed og nød, alle mulige trusler, der hænger i horisonten, men også håbet om, at der er en vej, og at der er en fremtid for de mennesker, som man i så høj grad kan unde det. Det brogede billede må naturligvis også resultere i, at man ikke møder op med standardløsninger, men at man netop erkender, at der kan være én løsning for det ene land, mens det andet land måske skal hjælpes på en helt anden måde, og det er vi jo da egentlig også meget gode til at iagttage i vores egen bistandspolitik. Også at bistand og katastrofehjælp ikke alene er vejen, men at vejen – som det jo også fremgår af debatten i dag – går over mange andre ting: handel, gældslettelse og politisk støtte i al almindelighed.

Der skal åbenbart lig på bordet, førend Afrika trænger igennem, og det er vel det, vi med denne debat skal prøve at undgå; vi skal prøve at holde fast i grebet om ansvaret i denne forbindelse.

Da min familie i sidste uge havde inviteret en afrikansk ambassadørfamilie til frokost og jeg fortalte min 3-årige søn, at nu kom der nogle små børn fra Afrika, han skulle lege med, så var hans første spørgsmål: Jamen mor, får de da slet ikke mad? Og så måtte jeg jo forklare ham, at det ikke var derfor, de var inviteret. Men man forbinder naturligt Afrika med sult og nød og ikke med noget andet, og det skal man vist ikke bare være 3 år for at gøre. Sådan er jo det almindelige indtryk.

Derfor vil jeg også understrege, at den første grund til, at vi skal hjælpe, er det menneskelige og det rent retfærdighedsmæssige, og at Afrika har store menneskelige og kulturelle ressourcer, som vi på mange måder kunne slikke os om munden for, hvis vi havde kunnet oprettholde dem i vores egen del af verden. Der er masser af ting at bygge på, og der er masser af muligheder for, at de mennesker kan finde deres fremtid, vel at mærke uden at få skåret de-